

Aşkın Şiarı İken Yazma Dürtüsü

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Eylül 2020

Depara kalkan bir gölge gibi elbette kimselerin gölge etmediği iken tek ihsan.

Acıların salkım saçak varlığı ne göğe dikili bir kumaş ne de yüreğin kırıksıklığı ve izafi bir salıncak gidip gelmelerin büyüünde bir tarih koyamazken hayatın rotasının gidip de sonlanacağı o son durak.

Düş birikintileri soğuk duş etkisi yapan rüyalar ve sevdalı sözcükler iken yüreğe kat çıkan ya da kelebek kanatlarında cümlelerin bir yazının ya da bir şiirin tek güne denk düştüğü.

Yokuş yukarı çıkan bir araba ve işte frenleri boşalıyor derken şiir de ruhunu terk ediyor, dercesine.

Mahzende saklı düşler ya da kâbus mahsulü iken korkuların yol açtığı en çok da ölüm korkusunun tetiklediği ve zehir zemberek kimi zaman hayatın dokusunda zehirlenen bedenler ve ödenen bedeller.

Yalnızlığı iz düşümü ve işte kendini sözcük ambarında sanan yazarın iç kıyımı sancılı bir açlık ve tokluk iken aslında ruhun kıyama durup bedenini açlığını ve tüm yoksunluğunu yok saydığı.

Yok sayılan bir ruh belki de ne de olsa vücut sadece bir rehavet yüklüyor insana ya da gelip geçici bir ağırlık ki asıl ağırlık ruhta olmalı ve ağırdan alırken hayatı hafife aldığımız hiçbir şey de yok hani.

Sözcükler.

Zaman aşımına uğrama ihtimali var mı sahi duyguların?

Kös kös bakan bir köstekli saat ne de olsa miadı çoktan dolmuş ama her halükarda günden iki kere doğru gösteriyor zamanı gerçi kimsenin umurunda değil ama...

Latif bir esinti.

Ruhun sarkacı.

Aşkın uzamı.

Yokluğun hicvi ve de.

Varlığın t/aşkın muhabbeti ve elyaf düşler.

Gökte saklı her sır aslında sırlara serilmiş şehir aslında şiir şehirle eş düşmüş bir kez varlığını: ha şair ha şehir ve turuncu bir güneş.

İhbar edeceksek günü önce bir belleylim bakalım neye denk düştüğümüzü sonra da azat edip ruhu şair gecede saklı tüm bilinmezi bir bir sererken boş kâğıda ve işte içindeki boşluğun dolup t/aştığı tüm zorluklar hani nerede ise yeniden doğuyor her geceyi milat bilip ve kalemin kutsallığında saklı iken bilinmez ve maneviyat.

Bir yerküre.

Belki bir su doku.

Bir şahika iken kanatlarından vurulmuş ve titrek bir rüya iken gerçekleri bir süreliğine unutup da kendini asmışken kalem denen darağacına aslında ölümün hicvinde saklı bir tanrı elbet göğün efendisi bulutlar ve göçmen kuşlar yine de yeryüzünün tanıklığında hâsıl olan bunca duygu.

Yazar mı dünyaya karşı korunaksız kılan ne de olsa duygu ambarında sırtlandığı ne ise bir bir sokuyor okuyucunun gözüne ve tek tanık zaman tek gerçek ise uçuşan ilham perisinin konup konacağı o ufaklık yürek gel gör ki son hızla büyüyen de bir coşku: ne kalemin rimeli akıyor ne de sahte gülüşler konduruyor kalemin dudaklarına ve kuruyan heceler aşkla sulanan.

Aşkın şiarı iken yazma dürtüsü ve sözcükler bir bir nüksediyor kainatın var olduğuna dair de kuvvetli bir ip ucu ne zamanki kalem uçup da konsa farklı dünyaların saklı kahramanlarına.

Bir neşe ansızın peyda olan ve de asla sahte olmayan.

Kilitli tüm kapılar da açıldı işte ardına değin ve gözetleme deliğine ne hacet ki her şey gün gibi ortada.

Doğurgan bir ruh ve çömezi iken sözcükler ne rutin ne de yavan sadece aşkı haykıran ve aşka denk düşen her hece.

Rehaveti sollayan binlerce rivayet elbet kalemin doğasında saklı ve gerçek dünyaya da firar edecekken.

Aşkla muhabbetle zirve yapan duygular ve okuyucunun kimliği ile değil tüm benliği ve içtenliği ile yazarı sahiplendiği ve yazılanı ve mazhar olan ne varsa emsalsiz bir yolculuk aşkın şahikası bir özlem duaların bitimsiz sunumu bir tür tören yazarın soluklandığı her kelime ve her duygu.

Yazarken asla sahteliğe düşmeden.

Yanarken de üstüne galon galon benzin yüklü kelime dökerken ve işte önü alınamayan bir yangın ta ki yazar son nefesini verip de asıl hikayesini o an yazmaya başlayacakken elbet Allah katında kabul görmekten başka endişesi de yok iken...

Tek endişe mi hâsıl olan yazarken...

Elbet yazamayacağı günün gelme ihtimali iken bile yüreği dara sokan ve huzursuzluk sarmalında tek korkusu yazarın: hani olur da canım bundan sonra yanmayacaksa nasıl yazarım ben, demenin bile zirve yaptığı o kaygı ile aşkını da satırlara bir bir dökerken...

Bu anlamda korkusuzca canını yakabilirsiniz kalemin ve sözcükler cumhuriyetinin ki okuyucu en iyiyi hak ederken hele ki aşkın adı ortak paydada buluşması iken kalemin ve okuyucunun...

En çok da yazarken hissedilen o duygu tıpkı İnci Aral'ın da vurguladığı üzere:

"...Çünkü yazmak çıplak kalmaktır."

Tek utanma duygusu iken okuyucunun yüreğine dokunamama ihtimali...

Hele ki o tuhaf yalnızlık yok mu?

Hem sevilen bir yalnızlık hem de umutsuzca yenmek istenilen ve de umutsuzca ve körlemesine...